

«Durant el 2016 s'han destinat ajuts al lloguer de gairebé 9 milions d'euros i s'han donat gairebé 5.400 prestacions. A les comarques de la Catalunya Central s'han evitat 250 desnonaments»

ENTREVISTA. Ivet Castaño Vilella és llicenciada en Enginyeria Superior Química per la UAB, és presidenta del PDeCAT al Bages i directora dels Serveis Territorials de Governació, Administracions Públiques i Habitatge a la Catalunya Central des del març del 2016.

Foto: Francesc Rubí

Del 2011 al 2016, dins del departament de Benestar Social i Família, va ser coordinadora Territorial a la demarcació de Barcelona de l'Institut Català de les Dones. Anteriorment havia estat professora de Secundària, en física i química a l'Institut Guillem Catà i al de Cal Gravat, d'on va ser membre de l'equip directiu i coordinadora pedagògica de segon cicle d'ESO.

— Voluntària d'El Galliner i taquillera al Kursaal?

— Efectivament. Durant la meua adolescència vaig estar a El Galliner, on estripava les entrades i feia d'acomodadora i altres tasques. D'aquí neix el meu "hobby" pel teatre. El "hobby" el vaig mantenir, però quan vaig començar la universitat es va esllangir la implicació amb El Galliner. Tot i així, uns anys més tard vam coincidir amb Joan Morros al Guillem Catà, on n'havia estat alumne i més endavant professora. Del Galliner en faig una valoració fantàstica, perquè em va obrir un món que em va permetre conèixer moltes persones, entrar en la vida cultural ciutadana i en el teatre. Estic molt agraïda d'haver participat en una iniciativa com aquesta, que va ser important en un moment del meu cicle vital.

Tastaolletes

— Havies participat en alguna Innocentada?

— Només en una: "Oleguer Bisbal, un manresà com cal", on feia de cambrera. Però sí que havia fet teatre a la Sagrada Família, al local de l'associació de veïns, on ara hi ha La Vinyeta. Al principi, ens dirigia Teti Canal i després David Ribera. Vam constituir un grup de teatre que es deia "La tieta Rosa es treu les dents i se les posa". Érem un grup d'amics als quals ens agradava el teatre, ben avinguts, que fèiem obres d'entreteniment. Teníem una baixa producció, però algunes obres eren de nivell, com per exemple les de Sergi Belbel, entre d'altres. Un cop estrenades les obres, fèiem "bolos" arreu de la comarca.

— M'has dit que ets una tastaolletes. Com va anar, doncs, la teua experiència a Televisió de Manresa?

— Molt bé. Hi feia el programa "Angular", amb Núria Sala i Dani Sala, a més d'altres col·laboradors. La televisió depenia de "Regió7" i aleshores la dirigia Xavier Domènech. Després vam treballar per a la xarxa de televisions locals i vam fer altres programes que solien ser magazins, entrevistes i reportatges, que és del que jo m'ocupava. Era una periodista de batalla, al carrer. Prèviament triàvem els temes i actuàvem en el territori d'acord amb un guió. Era molt interessant, perquè anàvem a veure gent molt variada, que tenia col·leccions d'escarabats o que endevinaven el futur amb efectes paranormals... Hi vaig estar uns tres anys, entre el 2005 i el 2008, en l'època en què ho complementava amb d'altres feines. Concretament, vaig començar a fer de professora d'institut. Va ser fantàstic, perquè la vocació periodística també m'encanta. Després he fet algun curs més de periodisme, com «El periodista davant la càmera», o algun altre de televisió, com a "hobby", perquè m'agrada.

— Com va ser que entressis a treballar en el món de l'automoció?

— Vaig estar mig any a Alemanya treballant en un laboratori i quan vaig tornar a Catalunya vaig treballar a l'empresa gironina Trety, en el departament de logística i amb clients alemanys. Abans, als estius, havia fet d'altres estades laborals a fora, mentre ho combinava amb els estudis. Acabat el projecte de final de carrera és quan vaig anar a Alemanya.

— Aprofitaves els estius per treballar i aprendre idiomes?

— Exacte. Als 14 anys ja vaig passar el meu primer estiu a fora, concretament a Irlanda, per aprendre anglès. Sempre més he tingut la maleta a punt. A mesura que vaig anar creixent, ho vaig anar vinculant amb la feina. Així vaig estar als Estats Units per perfeccionar

l'anglès; a França, hi vaig estar un estiu, treballant cara als clients i plenament dedicada al coneixement de l'idioma; i a Àustria, vaig estar a l'empresa Voest-Alpine, del sector químic, en un laboratori d'assajos, on vaig practicar l'alemany. Com que el vaig aprendre de gran, no el tinc tan interioritzat com els altres dos. Els idiomes sempre m'han agradat molt i han estat un dels meus "superhobbys", combinats amb la feina.

— Fas el CAP (Certificat d'Aptitud Pedagògica) perquè la teva vocació era la de professora i volies dedicar-te a l'ensenyament?

— Ja he dit que sóc una mica tastaolletes. No tenia clara la vocació, tot i que sabia que l'ensenyament em podria agradar molt. Per això, efectivament, vaig fer el CAP, i poc després vaig entrar a treballar en un institut, i definitivament em va agradar moltíssim l'ensenyament, però aleshores no ho tenia tan clar, sinó que ho veia com una opció. També és veritat que hi ha molt pocs enginyers superiors químics que s'hagin acabat dedicant a l'ensenyament.

— Per què vas estudiar Enginyeria Química?

— Tant les ciències com les lletres se'm donaven bé. Sense saber a què voldria dedicar-me definitivament, vaig entendre que amb l'enginyeria química abastava un camp més ampli que si em dedicava a la química pura. Venia d'una tradició familiar que també m'influïa. Encara avui el tant per cent de dones que estudien enginyeries és baix i un percentatge considerable ho fan per arrels familiars. M'ho vaig passar molt bé estudiant la carrera, em va servir per estructurar-me el cap, ajudar-me a pensar i ordenar-me idees i pensaments. Em va ajudar molt a créixer com a persona. Tot i que fins ara no he exercit com enginyera química, a la vida no se sap mai. Sí, que m'he dedicat a la docència de la química.

Ensenyament

— Quina va ser la teva participació en el projecte del cinquè institut i com neix Cal Gravat?

— Cal Gravat neix perquè hi havia la necessitat demogràfica de fer el cinquè institut de Manresa, ja planificat a nivell de les polítiques d'ensenyament. El director, Toni Masegú, em va proposar formar part del seu equip i ho vaig acceptar. En total érem vuit professors que vam començar de zero a construir l'institut, amb un projecte molt engrescador. Venia d'una experiència molt bonica al Guillem Catà, que era un institut molt ben equipat, on ja hi havia estat com alumne i alguns dels nous companys havien estat professors meus.

— Quina valoració fas de la teva estada als dos instituts?

— Bona. Van ser uns anys macos. A Cal Gravat vam fer-hi un nou projecte pedagògic enmig dels mòduls prefabricats, on vaig estar tres anys. Per fer classes de física i química necessitava un laboratori en condicions, per poder donar un servei de qualitat. Va ser un canvi de paradigma, perquè estava acostumada al Guillem Catà, però de seguida vaig poder muntar el laboratori i les diferències eren mínimes: formen més part d'un imaginari que de la realitat. Amb els recursos existents, fas el que cal. El més important és la metodologia i el que facis dins les classes del sistema educatiu: és més important el contingut que el continent. Dels dos instituts en què vaig estar en tinc molt bon record.

— D'on sorgeix el teu interès pel protocol i l'organització d'esdeveniments?

— De l'àmbit tastaolletes. El curs 2013-14 vaig fer un postgrau en protocol, perquè un gruix important de les activitats que es feien dins l'Institut Català de les Dones era de representació institucional. El curs el va impartir Eduard Triay, que és el cap de protocol del Parlament de Catalunya. Volia saber com m'havia d'organitzar i per això vaig endinsar-me a estudiar aquest

postgrau. Vaig entendre que el protocol es regeix per unes normes molt estrictes, però coherents per ordenar els actes i esdeveniments. Es tracta, a l'hora de muntar un acte, de saber fer prevaler les personalitats i d'altres peculiaritats --on han de seure els que intervenen-- que s'han de tenir en compte per mantenir l'equilibri. Cal seguir un ordre per no ferir susceptibilitats. En tenim molta tradició com a país. En el postgrau, a més dels ajuntaments i ens locals, ens ensenyaven també els protocols eclesiàstic i universitari, i el d'altres àmbits on hi ha també una nomenclatura diferent.

Institut Català de les Dones

— Et consideres feminista?

— Sí, absolutament.

— S'ha avançat en el reconeixement social de les dones?

— Podem dir que en més de cent anys de reivindicació pública és innegable que s'han aconseguit molts dels objectius inicialment marcats. La incorporació de les dones als àmbits públics, per exemple, ha implicat una de les grans transformacions de la nostra societat i ha comportat un canvi d'estatus de les dones. Semblaria, doncs, que els reptes assolits haurien d'haver relegat les reivindicacions a un record nostàlgic de la lluita del feminisme, però el que és ben cert, és que, malauradament, encara avui persisteixen discriminacions, estereotips i obstacles per a assolir la plena autonomia

— Quines són les principals reivindicacions, avui?

— Per exemple, les dificultats per accedir als llocs de comandament i de presa de decisions, les desigualtats en diversos àmbits del món laboral i l'assumpció dels diferents rols en l'àmbit familiar continuen dificultant el normal desenvolupament de les dones tant en l'àmbit públic com en el privat, com a éssers de ple dret en igualtat de condicions.

Directora de Serveis Territorials

— Què és el més important del càrrec de directora dels Serveis Territorials de Governació?

— Per a mi, el més important d'aquesta feina és el contacte que tinc amb els alcaldes i els presidents dels Consells Comarcals, per poder-los assessorar, ajudar i donar-los un cop de mà. Des de la Generalitat, estem al servei de l'Administració Local, que ens toca potenciar. Tenim un territori, el de la Catalunya Central, amb uns municipis molt petits que també requereixen que l'administració els pugui oferir aquesta ajuda, cooperació i complicitat. Aquesta feina, alhora, em permet conèixer molt bé la realitat dels nostres municipis, dins d'un país tan divers.

— Però, sobre quines temàtiques actua el departament de Governació?

— Històricament, s'ha ocupat del PUOSC (Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya), és a dir, el tradicional Pla d'Inversions de la Generalitat. Actualment, el PUOSC d'Inversions ja no existeix, sinó que els d'ara s'anomenen de Manteniment, que és una altra via de finançament que ofereix el departament. Un altre dels temes importants dels ajuntaments és el de Secretaria i Intervenció, ja que cal que estiguin correctament nomenats, perquè són les persones que han de revisar la gestió pel que fa als números i la fiscalitat dels ajuntaments. Des del departament de Governació també es gestionen els Fons Europeus d'Inversió, que recentment han atorgat a Manresa un projecte FEDER, amb la temàtica del camí ignasià, i a nivell de Consell Comarcal un altre destinat a Turisme, del Geoparc de la Catalunya Central, que aglutina diferents ajuntaments. Així mateix, hem d'afrontar i donar resposta al tema de deutes i pagaments. Des de

Governació hi ha les vies de finançament estàndards de la Generalitat cap als ens locals. Per exemple, els Fons de Cooperació. D'aquesta manera, els nostres ajuntaments es nodreixen del pressupost públic català. Hi ha d'altres vies de finançament que hem d'anar mantenint perquè tot l'engranatge vaig funcionant.

Foto: Francesc Rubí

Habitatge

— Com funcionen les polítiques d'Habitatge?

— Pel que fa a polítiques d'Habitatge, el departament té la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana, d'on penja l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, on es dissenyen les polítiques que afecten els nostres municipis. A la Catalunya Central es destina més als municipis més grans de 20.000 habitants, però també considerem els més petits, perquè les entitats financeres han tingut -i tenen encara- molts pisos en propietat, amb una quantitat important de buits. Per tant, reconvertir tot aquest potencial forma part de les polítiques d'Habitatge. Un exemple és el lloguer social per donar cobertura a les necessitats socials que tenim.

— Hi ha la impressió generalitzada que es fa poca cosa?

— A través de l'Agència de l'Habitatge s'han signat diversos convenis amb les entitats financeres, per posar-se d'acord entre uns i altres. També s'està fent una radiografia de país per saber quants pisos buits hi ha als nostres municipis, que ens permetrà aplicar les polítiques que millor convingui a cadascun d'ells, per evitar la desocupació, si és que hi ha demanda d'habitatge social. De fet, ara s'ha aprovat la llei d'habitatge 4/2016 per part del Parlament de Catalunya, de nou, ja que el Tribunal Constitucional va refusar la del 2015. Recull el que ja deia aquesta, per donar mesures i possibilitats a l'emergència d'habitatge que tenim. L'Agència de l'Habitatge ho vehicula a través de les oficines locals i comarcals d'habitatge, que en programen les polítiques concretes.

— Hi ha dades quantificades de l'evolució de la feina feta?

— Si. Per garantir que els ciutadans puguin accedir a l'habitatge i mantenir-lo, comptem amb quatre eines: el parc d'habitatge públic a lloguer social, que s'està ampliant amb l'adquisició de pisos per tempteig i retracte, amb les cessions temporals d'habitatges d'entitats financeres, així com amb pisos de parc privat que ofereixen lloguer assequible, mitjançant la gestió de la Generalitat. La mediació per resoldre casos de sobreendeutament: En situacions d'endeutament de famílies amb les seves entitats financeres intervé el servei d'intermediació hipotecària Ofideute, que l'any 2016 ha aconseguit 58 solucions pactades. Ajuts al pagament del lloguer i la hipoteca: Ordinaris, amb prestacions als ciutadans per al manteniment de l'habitatge. A la demarcació de Barcelona no pot superar els 600 euros. En aquest cas, l'ajut és del 40% de l'import del lloguer anual, amb un màxim de 2.400 euros anuals. I Urgents, quan una família té un deute acumulat per impagament de lloguer o de la quota de la hipoteca i es troba en risc de desnonament. El 2016 s'han destinat ajuts al lloguer de gairebé 9 milions d'euros i s'han donat gairebé 5.400 prestacions. Reallotjament de famílies en risc de perdre l'habitatge: en aquest cas, una desena d'ajuntaments catalans tenen les seves meses pròpies, en les quals participa una representació de l'AHC. En concret, 38 famílies s'han beneficiat aquest 2016 de les adjudicacions de la mesa d'emergència. A través de les prestacions urgents, les mediacions i els acords pactats amb el servei d'Ofideute, així com amb els pisos adjudicats a través de la Mesa d'Emergència, aquest 2016 s'han evitat 250 desnonaments a les comarques de la Catalunya Central.

Partit Demòcrata

— Quines són les teves tasques com a presidenta del PDeCAT al Bages?

— Mantenir la cohesió de partit a nivell comarcal, ja que portàvem una trajectòria important al Bages com a Convergència. Encapçalats per David Bonvehí teníem un bon recorregut i el que he de fer és mantenir el caliu i la cohesió existent, i fer partit tant en l'àmbit comarcal com en el municipal. És el que ens correspon en aquest moment tan tendre, de creació del nou partit. Es tracta de construir el nou partit al Bages, des de la base; és a dir, començant per cadascun dels municipis. El lema del nostre equip a la campanya era Bages 30, amb l'objectiu que en els trenta municipis de la comarca hi hagués una representació local del partit i aconseguir 30 caps de llista per encapçalars els 30 municipis, i acabar tenint, si la ciutadania ens donés la confiança, 30 alcaldies. Reconec que és un objectiu molt ambiciós. En l'equip som dotze persones que formem

part de l'executiva comarcal.

— Què està passant amb la militància estrictament de Convergència?

— Doncs una part ha passat al Partit Demòcrata i uns quants per raons històriques o personals no han volgut fer aquest canvi. De tota manera, es tracta d'un tant per cent força minoritari. El gruix de la militància ha passat d'un partit a l'altre. També cal remarcar que hi ha hagut una considerable entrada de gent nova. Ara com ara, som 13.000 associats en tot Catalunya, 3.000 d'ells, nous, que mai no havien estat vinculats a cap projecte polític.

— Tot i així, amb la bugada, quants llençols s'han perdut?

— No tants. Es calcula que ha Convergència hi havia 14.000 militants. Doncs, vindrien a ser uns 4.000.

— Penseu fer neteja amb els corruptes implicats en les comissions?

— La justícia decidirà i farà la seva feina. Nosaltres com a PDeCAT, que és del que em pertoca parlar, hem de construir un partit que esvaeixi qualsevol mena de dubte de pràctiques incorrectes. Hem de demanar i exigim als nostres militants i associats, és a dir, a les bases fonamentalment d'aquest partit, de construir-lo amb plena transparència i amb rendiment de comptes. És el que estem fent ara. És cert que venim d'una història d'èxit convergent, però cal reconèixer que potser no va ser del tot prou transparent. Ha arribat el moment de mirar-nos al mirall i saber en què ens havíem equivocat i en què no. Per això, construïm un nou partit, per assentar unes bases noves, amb uns altres valors.

— Insisteixo, els implicats poden formar part del nou partit?

— Aquestes persones de les quals em parles de moment estan pendents del que dictamini la justícia, que és qui, ara com ara, ha de resoldre aquesta aureola de corrupció. Reconec que cal rectificar coses del passat, de la mateixa manera que veiem que el sistema de partits autonomistes i tradicionals també canvia. Insisteixo també: el Partit Demòcrata no construirà res sobre la base de qualsevol dubte de corrupció, perquè ni els estatuts ho permeten. És un sistema blindat i, òbviament, no es permetran errors que puguin venir del passat. El nou partit serà net i transparent. És el que farem!

— El PDeCAT arribarà fins al final en el tema del referèndum o hi renunciarà abans?

— Tenim el mandat de fer-lo i arribarem fins al final. De fet, el 26 de març vam engegar al Teatre Nacional de Catalunya la nostra campanya pel Referèndum. Donat el tret de sortida, pretenem aportar arguments, esvaïr dubtes i fer tots els aclariments que calgui, de manera concisa i precisa per tal que tota aquella part de població a qui ens puguem adreçar, i que tingui dubtes, no en tingui, de cara a poder guanyar el referèndum.

— Et penses presentar a l'alcaldia de Manresa, alguna vegada?

— (Riu molt) Sóc tastaolletes, però no tant! No ho tinc previst ni sóc de tarannà escalador, ni forma part del meu imaginari en aquests moments. Ni ho tinc pas previst. En aquests moments, la meua responsabilitat és organitzar i tirar endavant el partit en l'àmbit comarcal. Per tant, entre tots, hem de buscar les millors persones i els millors projectes per encapçalat els nostres municipis i comarques, de cara a les municipals del 2019.

El Perfil

Foto: Francesc Rubí

Ivet Castaño Vilella neix a Manresa el 9 de juny de 1981. El seu pare, Jordi, és de Navàs i exercia d'enginyer de mines. A la UPC va conèixer la seva mare, Montserrat, originària de Sant Guim de Freixenet i es van establir a Manresa. Ella durant uns anys va fer d'administrativa a la Metal·lúrgia Tèxtil. Té un germà, Jordi, que és enginyer superior industrial. Comença els estudis de ben petita a la Badia Solé, però al cap d'un any passa a la Flama, que dirigia Alba Baltiérrez. Després es trasllada a l'institut Bages, que l'any 1996 es va fusionar amb el Fius i Palà per donar lloc a l'actual Guillem Catà. Durant l'etapa d'institut, un parell d'anys, anava també a l'Acadèmia Central a les tardes, per ampliar coneixements i fer els deures. D'adolescent va participar com a voluntària en les activitats del Galliner i més endavant va treballar de taquillera al teatre Kursaal. Havia fet teatre amateur a la Sagrada Família i va participar com a actriu en la Innocentada de l'Oleguer Bisbal. Del 1999 al 2004 estudia Enginyeria Superior Química a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Durant un any treballa a l'empresa Trety de Santa Coloma de Farners, del sector de l'automoció, en els departaments de Planificació i Logística. El mateix 2004 cursa el Certificat d'Aptitud Pedagògica i un any després s'inicia en l'ensenyament com a professora de Secundària en Física i Química, del 2005 al 2008 al Guillem Catà i del 2008 al 2011 al nou institut de Cal Gravat, on és membre de l'equip directiu de Toni Massegú, com a coordinadora pedagògica de segon cicle d'ESO. El 2007 passa les Oposicions i es converteix en funcionària del Cos Superior del Professorat de Secundària, especialitat de Física i Química. Del 2011 al 2016, dins del departament de Benestar Social i Família, ingressa a l'Institut Català de les Dones com a coordinadora territorial a la demarcació de Barcelona. Entremig, durant el curs 2013-14 fa un postgrau en protocol i organització d'esdeveniments a la facultat Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. Des de l'any passat, és presidenta del PDeCAT al Bages i directora dels Serveis Territorials de Governació, Administracions Públiques i Habitatge a la Catalunya Central des de l'1 de març del 2016. Un altre dels seus hobbies han estat els mitjans de comunicació. Durant tres anys va estar de

reportera de carrer, en el programa "Angular" a la Televisió de Manresa, del grup "Regió7", i fins fa poc ha col·laborat mensualment en la secció d'opinió del **Pou** digital durant un any, amb articles lliures de temàtica política i nacionalista.